

Fornemmelse, at det ikke saa meget er Arbejdsgiverne og Næringerne, der staa mod dette Lovforslag, det er snarere dem, der af juridiske og forsikringstekniske Grunde ikke kunne forstaa sig med det Princip, der er laagt til Grund for Forslaget. Jeg nævner blot dette som en Betragtning, der ogsaa kan have sin Berettigelse, jeg ønsker i høj Grad, at Sagen bliver forhandlet, og at Standpunkterne blive analyserede. Jeg tror, at det Standpunkt, som Regeringens Forslag har indtaget, er rigtigt og i dybere Forstand berettiget og retfærdigt, og jeg tror ogsaa, at naar man fastholder Grundlaget, vil man i det væsentlige nu eller senere komme til at billige Lovforslagets Udvikling i den Retning, som er foreslaaet i de foreliggende Paragraffer." Hvis det ærede Medlem nu vil sige, at jeg har opfattet Tvivl om, hvorvidt det Grundlag, hvorfra Regeringen var gaaet ud i sit Forslag, var rigtigt, saa maa det ærede Medlem have mere Fantasi, end jeg tiltror ham.

Jeg kan ikke finde mig forpligtet til at gaa ind paa alle Enkeltheder i det ærede Medlems Forslag; thi jeg maa for mit Vedkommende betragte det som en 1ste Behandling af dette Forslag; men der kan maaske være nogen Høje for mig til at nævne de tre forskellige Principper, som ere blevne offentlig diskuteret her i Landet; først Regeringens Princip i dette Forslag, saa det, som Direktør Bramsen har gjort sig til Talsmand for i offentlige Skrifter, og som jeg kortelig har omtalt, og endelig det, som det ærede Medlem har bragt frem i sit Forslag. I Regeringsforslaget, som blev fremsat første Gang i 1888, vedtender man sig, at den Erkendelse med større og større Styrke har gjort sig gældende, at det Krav paa Erstatning, som ifølge Lovgivningens almindelige Regler kan tilkomme Arbejderen fra Arbejdsgiverens Side i Tilfælde af dennes Skyld, kun yder et utilstrækkeligt Værn for Arbejderen. Man vedtender sig at ville gaa en anden Vej og vedtender sig det Princip, som ligger til Grund for de tyffe Forsikringslove, nemlig, „at Arbejderne i de Erhverv, som efter Erfaringens Vidnesbyrd frembyde særlig Fare for de deri beskæftigede, ere sikrede mod de Følger af Ulykkestilfælde, som ikke henvises til at bæres af Sykkelasferne, ikke blot i de Tilfælde, hvor Ansvar for Ulykkestilfældet paahviler Arbejdsgiveren, men ogsaa i de hændelige Ulykkestilfælde, saaledes at de Udgifter, som udkræves til denne Sikring, paahviler Arbejdsgiverne i de paagældende Erhverv i Forening". Det er Hovedprincippet, der er nedlagt i det Lovforslag, som den Gang blev fremsat,

som senere blev modificeret, som er bleven en Del udviklet, og — jeg indrømmer det — som man er kommen noget bort fra; det er blevet stærkt modificeret i Anvendelsen af Hovedprincippet, men Hovedprincippet er holdt. Hvad er det da, man har foreslaaet her, og fra hvilket Synspunkt er man gaaet ud? Man er gaaet ud fra et Samfundssynspunkt — det er utvivlsomt — i Erkendelsen af, at under den stærke Udnyttning af Naturkræfterne og den potenserede Maade, hvorpaa der arbejdes i mange Erhverv, er Udviklingen kommen ind i et Spor, hvor den eneste ikke er i Stand til at sikre sig ad den sædvanlige privatrettlige Vej. Indenfor visse Klasser etableres der et Fællessansvar, en Solidaritet mellem visse Arbejdsgivere, og der paalægges dem som Pligt at yde Bidrag til den tilskadekomne, ikke for en daarlig Fingert, men for alvorlige Tilfælde — det er det Princip, som ligger i Lovforslaget — jeg udtrykker det kort, jeg kunde ligesom det ærede Medlem sige, tale i Timevis, naar jeg skulde klare Sagen til Bunds. Man har tillige saet, at de vedkommende kunne aldeles ikke taage sig i Nat, de vide ikke altid, hvad Marktafsjævnelse der er mellem Ulykken og Arbejdet, de ere maaske heller ikke i Stand til at betinge sig den Erstatning for Altsko, som de efter den individualistiske Anskuelse skulde betinge sig, idet lige overfor de store Konsoertier og Aktieselskaber, medens Arbejderne tilbligere stod i et personligt Forhold til Arbejdsgiverne. Derfor fandt man det rigtigt at etablere en Solidaritet mellem Arbejdsgiverne indenfor bestemte normerede Klasser. Det taager i første Linie Sigte paa Industriarbejderne i udvidet Forstand; men Hovedmomentet, som man maa lægge til Grund for Forsikringen, var det erfaringsmæssige, og derfor kom man til Etablering af en Ulykkesforsikring i de erfaringsmæssigt farlige Erhverv; men hvilke disse ere, lader sig kun tilnærmelsesvis specificere. Det har viist sig erfaringsmæssigt, at Landbruget er det mere, end man har troet. Man har etableret det saaledes, at Arbejdsgiverne bleve dem, som bære Risikoen. Nu har man været i Stand til overfor Landbruget og Søfarten at lade Princippet virke saaledes, at her var en Norm, vi kunde udrede det efter, idet Hartkornet repræsenterer Landbrugets Næringsværdi (Afbrydelse). Hartkornsskatten som Kommuneskat er nærmest en Næringsstat. Vi have i Søfarten ogsaa et Maal, som kan anlægges, og i Industrien have vi Arbejdslønnen; men man kan ikke lægge Risikoen med Hensyn til dem, der arbejde for sig selv, over paa dem, som udrede Lønnen til de andre og stille dem lige med disse,